

CURS 2020-21: UNA VALORACIÓ DEL PRIMER TRAM DEL TRAJECTE

EDUCAR EN TEMPS DE CORONAVIRUS

Maria Camps Sintes

“Els educadors hi posen més hores i més esforç, amb el perill d'una sobreesaturació que ja es nota i pot provocar baixes

Sabiem que seria un curs complicat, perquè la situació no ho pot ser més, de complicada. I que tota la comunitat educativa hauria de fer esforços per superar l'entrebanc sanitari que ens assola. De fet, des que es va decretar l'estat d'alarma (aviat farà vuit mesos), han hagut de fer esforços suplementaris famílies, alumnes i personal docent i no docent dels centres educatius (i de la Conselleria d'Educació). Ens vàrem adaptar a la realitat en temps rècord i, malgrat el patiment, tothom s'hi ha implicat de manera inqüestionable i lloable.

L'STEI Intersindical, des del començament de la crisi sociosanitària, ha estat i és crític amb bona part de les mesures que ha pres la Conselleria d'Educació (i el Govern de les Illes Balears en conjunt). L'educació hauria de ser sempre una prioritat en una societat avançada i del coneixement. Fer política és sempre –i en temps de crisi, encara més– una qüestió de prioritats. I la prioritat ara hauria de ser dotar els sistemes educatiu, sanitari i social de tots els recursos imprescindibles per atendre amb qualitat totes les persones beneficiàries, que en són la immensa majoria.

Hem denunciat que la inversió en educació és –ho ha estat sempre, però això ara és més important que mai– deficient: no cobreix de cap manera les necessitats actuals. Els centres (les persones que hi fan feina) han hagut de fer mans i mànigues per donar una resposta adequada a cada nou entrebanc, i assumeixen cada cop més responsabilitats, fins i tot molt més enllà del que els correspondria. Massa vegades han de lluitar contra els elements amb mitjans propis, perquè no arriba el material de protecció necessari o els mitjans tècnics que serien adequats per poder fer feina en condicions: material informàtic, micròfons per fer classe sense malmetre la veu. (Això és responsabilitat de l'Administració en els centres públics i de la titularitat en els centres concertats.) Actualment, cada professional es veu abocat a multiplicar les hores de dedicació a la seva jornada laboral: la pandèmia ha multiplicat la burocràcia i la feina de caràcter organitzatiu, i no arriba prou personal als centres per equilibrar aquest increment de feina. Això vol dir que cadascú hi posa moltes més hores i molt més esforç, amb el perill d'una sobreesaturació que es comença a notar, que pot provocar baixes molt abans del que seria desitjable i convenient.

■

L'ESCOLA S'HA DESTAPAT, al llarg d'aquesta pandèmia, com l'única mesura de conciliació real que tenim. Cap altre agent econòmic ni governamental ha posat en marxa polítiques de conciliació que superin les fronteres del sistema educatiu. L'STEI Intersindical fa dècades que ho denuncia. Amb la crisi sociosanitària actual, això ha esdevingut més evident: i més urgent! I, en lloc de potenciar al 100 % allò que proveeix de solució una problemàtica que pateixen totes les famílies d'aquest país, l'Administració ha escatimat recursos perquè el nostre sistema educatiu doni una resposta segura, integradora i de qualitat.

Els grups no són prou reduïts ni prou bimbolla. Els especialistes no poden treballar la seva matèria amb tots els alumnes. Els tutors han de suplir –amb esforç sobrevingut i amb les limitacions corresponents– les matèries que els especialistes no poden impartir a tots els grups. L'atenció a la diversitat ha estat escapçada de soca-rel: la diversitat funcional de l'alumnat s'ha «dissolt» dins el grup classe, i no podem oferir l'atenció personalitzada que cal. Els infants i joves amb necessitats de suport específiques han estat apartats dels companys, amb la qual cosa s'han esboldregat els marges de la integració i la convivència construïts durant dècades amb l'esforç de tota la comunitat educativa. Qui en patirà la conseqüència són els alumnes. I ara sembla que es voldran compensar totes aquestes mancances a final de curs tornant a rebaixar els objectius a assolir (ja va passar el curs passat): es congria un estrall acadèmic i generacional des del punt de vista pedagògic i social. En educació, les conseqüències de les nostres actuacions i el reflex en els resultats mai no són immediats. S'expandeixen en el temps: els fruits es recullen tard. També les mancances es detecten diferidament.

El primer tram del trajecte educatiu d'aquest curs no és gaire encoratjador, i més tost posa en evidència allò de què pateix la nostra escola avui.

El mateix escenari, amb una altra dotació (i, en conseqüència, amb altres possibilitats d'organització educativa) hauria pogut servir per innovar pedagògicament i renèixer de la cendra: hauríem pogut establir un abans i un després de la covid-19, en positiu. Ara com ara, hi haurà un abans i un després de la covid-19; però, desgraciadament, serà en negatiu.

L'STEI Intersindical continua reclamant un nivell d'inversió suficient per no malmetre encara més el nostre sistema educatiu, i solidificar les bases d'una societat equitativa en oportunitats. L'educació n'és la clau. Sens dubte.